

Jenni Rodà
Neus Verdaguer
HISTÒRIES ÍNTIMES

L'EGLECHICA

bromera

**PREMI DE LITERATURA ERÒTICA
LA VALL D'ALBAIDA**

L'ESTEL

L'Estel n'està fins als pebrots, de les trobades familiars dels diumenges. No entén per què coi cada setmana s'ha de fer el mateix ritual. No n'hi ha prou amb tota la setmana, amb les classes i anant sempre a toc de xiulet? Però de moment no ha trobat la manera d'escapolir-se'n. Els pares no li donen alternativa. Aquests dinars són sagrats. L'hi han repetit mil vegades i no han permès que se'n perdés mai cap llevat que el motiu fos molt justificat: un examen realment important o una sortida amb els de l'esplai, per exemple. Qualsevol altra qüestió els sembla una excusa simple, barata i insuficient per saltar-se les trobades dominicals.

Ella cada cop les considera més pesades. Sempre les mateixes bromes i els comentaris repetitius sobre les vides d'uns i altres. Les cosines, un parell d'anys més petites, que juguen a ser com ella i que no deixen passar cap oportunitat per espigar-li el mòbil o per demanar-li que els expliqui alguna intimitat que no té cap ganes de compartir amb ningú. I menys amb aquelles mocoses. Ho tenen clar si es pensen que deixarà anar alguna cosa a tall de confessió.

La iaia Mercè li retreu que no sigui amorosa amb ella i, setmana rere setmana, li fa el mateix comentari:

—Noia, qualsevol diria que els has de pagar, els petons. Que jo te'ls regalo! No et costaria tant fer feliç la teva pobra iaia...

I cada setmana també, després del comentari de la Mercè, hi ha el de la mateixa Estel, que li recorda que ella no n'ha estat mai, de petonera. No li agrada això de fer manyagues per compromís ni per obligació. Tot i que no sempre és igual: quan convé no ho és gens, d'esquerpa. I és que en els seus moments íntims li surt tota la tendresa que de vegades li costa mostrar.

Avui el dinar familiar se li està fent especialment carregós. Però és ben normal que sigui així després de la festa de gala d'ahir al vespre i de tot el que va venir més tard. Quan s'atura a pensar-hi, tot li torna a donar voltes, i abaixa els ulls perquè té la sensació que tota ella es torna vermella de sobte en recordar el que li va passar. Per això aquest no és el seu millor dia i està d'un mal humor que fa mitja por. És el que tenen les ressaques, que fan que els diumenges siguin d'allò més durs. I les maleïdes trobades familiars només ajuden a agreujar-les.

La d'ahir va ser-ne una de les pitjors que recorda, de borratxera. Es va passar. Ho ha d'admetre. De fet, li fa una mica de vergonya pensar on la va dur l'excés d'alcohol i, sobretot, el que més l'espanta és adonar-se que té buits importants de memòria. Hi ha instants sobre

els quals no té idea de què va fer ni on va ser durant la monumental castanya que va agafar.

La nit prometia des de molt abans de començar. Feia dies i dies que es preparava per a aquella ocasió tan especial: l'acabament del batxillerat. Encara que la selectivitat fos a tocar i els nervis comencessin a aflorar, una nit és una nit i el sopar de gala es presentava com el moment perfecte per fer una última desconexió abans de l'esprint final que els esperava de cara al juny.

Durant els darrers mesos s'havia creat una comissió a l'institut, formada per diversos alumnes, que s'encarregava d'anar recollint les propostes que sortien, analitzar-les, descartar les que eren irrealitzables i concretar aquelles que sí que es podien dur a terme. I així va ser com es va anar perfilant el que va ser la gran festa d'ahir. O potser es podria dir la gran borratxera, perquè no hi ha gaires més paraules que puguin descriure-la tan bé com aquesta.

El sopar es feia al Timbal, un restaurant que té un saló de banquets de cert prestigi a la comarca. Els menús estan relativament bé de preu i, com que la trobada s'ho mereixia, la majoria dels alumnes van apostar per un lloc on poguessin fer un àpat diferent dels habituals. Normalment amb una hamburguesa i unes quantes patates fregides ja es conformaven, però carai, la d'ahir havia de ser una nit irrepetible, i amb tota seguretat ho va ser, si més no per a l'Estel.

Va anar a la perruqueria de la tieta Anna, la dona d'en Felip. Encara no s'havia tenyit mai els cabells, i no havia pas estat per falta d'insistència. Però és el que passa per tenir una perruquera a la família: ja és sabut que qui va més mal calçat sempre és el mateix sabater. L'Estel havia passat els últims tres anys insistint que li agradaria tenyir-se els cabells i la seva tieta havia passat exactament el mateix temps dient-li que s'esperés una mica. Segons li explicava, el tema dels tints era com un peix que es mossega la cua i quan comences entres en una mena d'espiral de la qual no saps com sortir.

A la noia li semblava que l'Anna tenia ganes de tocar-li els ovaris: no entenia com podia predicar aquest discurs essent perruquera. Si a totes les clientes els donava el mateix consell, en quatre dies hauria de tancar el negoci. Però la dona sempre li responia que allò no ho confessava pas a ningú, sinó que amb ella feia una excepció perquè era la seva neboda i no volia dir-li cap mentida, o cap mitja veritat.

En definitiva que, després d'insistir mesos i anys sencers, finalment va trobar que la festa de gala de batxillerat era el moment perfecte per aclarir-se una mica la cabellera i també per fer-se uns blens californians. I llavors, perquè l'ocasió valia molt la pena o perquè la seva tieta la va acabar deixant per impossible, va claudicar i va acceptar la seva petició. El resultat li encantava i s'havia passat hores mirant-se al mirall perquè creia que li quedava genial.

La roba l'havia portat tota a casa de la seva amiga Maria el dia abans. No volien anar amb presses. Havien quedat a les sis per maquillar-se i vestir-se. A les nou havien de ser al restaurant. Aquell mateix matí hi havia hagut l'acte protocol·lari en què s'havien donat alguns reconeixements als alumnes amb millors notes de tota la promoció. L'Estel n'havia obtingut un i n'estava orgullosa. Havia treballat molt durant tot l'any. De fet, en els dos últims cursos havia pensat intensament i, per sort, ja que no sempre era una cosa matemàtica, els resultats també havien estat ben visibles.

No tindrà dificultats per accedir a periodisme, la carrera que sempre havia volgut estudiar. No li ha calgut assistir a gaires xerrades a les universitats ni divagar sobre quina llista de prioritats posar a la preinscripció universitària. Fa temps que ho té decidit. I, si pot escollir, es decantarà pel periodisme esportiu. Sempre ha estat una gran aficionada al món de l'esport i, a més de practicar-ne, també el segueix quan pot.

Li agraden els esports d'equip i des de petita que juga a futbol. De fet, aquesta és una de les coses que li requen d'anar-se'n a Barcelona a estudiar. Fa setmanes que es pregunta si podrà compaginar els partits i els entrenaments amb viure a la ciutat entre setmana. No voldria deixar aquesta afició per res del món però té els seus dubtes que, a la pràctica, pugui fer-ho compatible. Està decidida a intentar-ho i amb altres companyes que

també iniciaran la universitat han ideat mil plans diferents per seguir compartint estones sobre el terreny de joc. Podrien quedar per entrenar-se alguns vespres, en algun lloc de Barcelona, per no deixar d'estar en forma. D'aquesta manera segurament l'entrenador els permetria jugar. Tenen a favor que no hi ha hagut mai massa abundància de noies futbolistes i l'equip, amb tota certesa, no es pot permetre prescindir de totes elles al mateix temps.

D'altra banda, alguns dies, quan s'emociona molt amb l'inici de la universitat, pensa que potser serà tot tan nou i tan genialment diferent que ni ganes de tornar a casa no tindrà els caps de setmana. S'imagina tota l'oferta a la qual podrà accedir a la gran ciutat: els teatres, els cines, els actes culturals de tota mena dia sí i dia també. Quan comença a divagar i aquestes idees se li van entortolligant a la ment, una punxada de tristesa l'envaeix en comprendre que probablement el futbol passarà a un segon terme i ja no tindrà necessitat de buscar moments per seguir entrenant-se.

El que no vol que se situï en un segon pla és el seu futbolista preferit: en Ferran. És el seu xicot des de fa mig any. Això sí que li treu la son algunes vegades i la fa preocupar de debò. Ell no anirà a la universitat perquè fa temps que treballa al taller mecànic del seu pare i ja té la seva vida muntada aquí. Just la setmana passada va celebrar amb una festa esbojarrada que havia complert vint anys.

L'Estel encara no té els divuit. Li falten uns quants mesos per arribar a la majoria d'edat i se'n mor de ganes. Sempre ha pensat que és una merda, això de ser de final d'any. Quan era petita, tots els amics de la classe anaven celebrant aniversaris i s'anaven fent grans, i per a ella no arribava mai el dia de canviar d'edat. Més tard, a l'adolescència, volia semblar més gran i fer anys era tot un esdeveniment. I ara, des de fa força mesos, espera l'instant per sentir-se realment adulta. Per poder dir que, ella sola, pot decidir lliurement sobre tot el que li vingui de gust. Els divuit anys. La majoria d'edat. L'inici d'una nova vida.

L'Estel està asseguda a taula i el dinar se li està fent etern. Té son, una ressaca considerable i un mal de cap que, amb el pas dels minuts, va en augment. Segurament també té un munt de whatsapps per contestar i, per variar, el seu pare no li ha deixat tenir el mòbil a taula. Ella avui hi ha insistit amb més vehemència que de costum. Però no hi ha hagut manera. L'home sempre s'hi oposa, i a pesar que ella li ha suplicat que avui era un dia important, li ha contestat que ni parlar-ne, que era diumenge. Semblaria un sacrilegi si gosés agafar, ni que fos per un moment, l'aparell per mirar qui li ha escrit. No té ganes de muntar cap numeret: el cap li trontolla i no es veuria amb cor de discutir. Però fa estona que hi pensa i deu tenir un piló de missatges. Després de la festa d'ahir els grups que té amb els de l'institut segur

que bullen de notícies fresques. De les fotografies que es van fer durant i després del sopar al restaurant. De la festa que va seguir a l'àpat de gala.

Pensa en les fotografies i, de cop, li apareix una imatge fugaç. És només un instant, però resulta prou aclaparador perquè s'adoni que ha de mirar el mòbil urgentment. Hòstia! Fotografies al lavabo. Merda, merda i merda!

S'aixeca amb el mòbil a la mà. Pensa que, amb sort, el seu pare potser estarà engrescat en alguna conversa interessant amb els seus tiets i no s'adonarà que ha desaparegut de la taula. Si veu que ella no hi és i, sobretot, cau en el fet que el mòbil tampoc, de segur que anirà camés ajudeu-me a buscar-la. Hi està realment obsessionat en això d'evitar que les sobretauls de diumenge acabin morint a mans de la tecnologia d'última generació.

Però ha de mirar el mòbil. I ha de ser ara mateix. Si el seu pare ho descobreix i li fot la bronca, l'aguantarà. Li posarà qualsevol excusa o li dirà que ha estat sense voler, res premeditat. La veritat és que en sortir del menjador es posa a córrer cap al lavabo mentre desbloqueja l'aparell movent els dits a una velocitat vertiginosa. Ho té tan automatitzat que per accedir a la pantalla només li calen unes dècimes de segon.

Sis converses. Quaranta-vuit missatges. Set trucades perdudes. Merda.

L'Estel, en primer lloc, revisa la llista de trucades. Respira alleujada quan s'adona que no n'hi ha cap d'en

Ferran. Deixa anar aire per la boca, com si la falta de notícies significués que no tot està perdut, que pot respirar una mica més tranquil·la. Si hagués vist el seu nom entre les trucades, hauria tingut clar que l'havia cagat. I que ho havia fet de debò.

Les trucades són de la Maria. Totes. Primer es preocupa perquè pensa que potser li ha passat alguna cosa. Intenta recordar quan va ser l'últim cop que la va veure ahir a la nit, però té confuses totes les imatges de la festa. No aconsegueix ordenar amb claredat les diferents escenes que se li dibuixen dins el cap i que li ballen desordenades mentre les intenta col·locar bé.

Té clar que just després del vídeo de comiat que van preparar una colla d'alumnes de ciències va anar-se'n al lavabo i va entrebancar-se amb l'Aleix. O potser no va anar ben bé així. Segurament va ensopegar ella sola, que llavors ja havia abusat força dels còctels que havien servit durant el sopar. L'Aleix va ajudar-la a incorporar-se. Quina vergonya li havia fet caure just allà, a l'entrada dels lavabos, i amb ell al davant. «Si és que s'ha de ser poca-solta i tenir mala sort», s'havia dit a ella mateixa.

L'Aleix li pregunta si està bé, si s'ha fet mal o si necessita alguna cosa. L'Estel dissimula tot incorporant-se i recol·locant-se el vestit amb tota la dignitat de què és capaç. Li dona les gràcies, gairebé sense mirar-lo als ulls. L'Aleix. El més guapo de la promoció. L'aplicat de la classe de tecnologia. De veritat que no podia entreban-

car-se i fotre's de morros davant de cap altre? Havia de ser precisament d'ell? I el dia del sopar de gala?

L'Estel entra precipitadament cap al lavabo de noies. S'emmiralla i de seguida s'adona que l'alcohol li ha començat a pujar. Té les galtes una mica rosades, i no és pas pel suau coloret que s'hi ha aplicat. S'ha promés frenar la maquinària i deixar de beure durant una estona. L'última cosa que vol és ser la riota de tota la promoció, i al pas que va els ho servirà amb safata. Encara no ha acabat el sopar i gairebé s'amorra al paio més atractiu de l'institut.

Aprofita que està sola per retocar-se la línia dels ulls, que, amb els riures i el pas de les hores, s'ha desdibuixat lleugerament. També fa un pipí: de tant beure no ho pot evitar. S'adona que té serioses dificultats per mantenir l'equilibri i que és molt complicat restar mig ajupida, amb les cames obertes, mantenint la postura per evitar tocar amb les cuixes la tassa del vàter i, al mateix temps, sostenir el vestit i el xal que amenacen de fregar el terra i impregnar-se del líquid sospitosament groguenc que ho inunda tot. L'alcohol no ajuda a coordinar les múltiples tasques que té entre mans en aquest precís moment.

Torna a la taula i la Maria li demana explicacions abans que pugui seure. L'Estel li detalla el contratemps que acaba de tenir mentre gira els ulls en direcció a la taula de l'Aleix. Té localitzat el seu emplaçament. De fet,

l'ha tingut des que han entrat al menjador, poc abans de les nou del vespre. És amb els tecnòlegs, i ella i la Maria, que han fet el batxillerat d'humanitats, es troben a dues taules de distància. I mentre li explica a la seva amiga que ha acabat de genolls per terra davant l'Aleix s'adona que ell no és al seu lloc.

Intenta buscar-lo amb la mirada. Dissimuladament. Ha d'anar amb compte. La Maria la coneix molt bé i sempre ha estat una mica bruixa. No se li escapa res. A la mínima que faci un comentari fora de lloc o que vegi algun gest, per insignificant que pugui semblar, traurà conclusions ràpidament. I és una noia que no està per romanços: té pocs escrúpols quan es tracta de nois. Al primer que li agrada, li tira la canya amb una facilitat que no ha vist mai en cap altra de les seves amigues. La Maria les té totes apreses, les armes de seducció. No se li'n resisteix cap. Els nois cauen com mosques.

L'Estel, en canvi, sempre ha estat més discreta per tot el que té a veure amb el sexe masculí. Va tenir un xicot que li va durar tres anys, dels tretze als setze. El primer amor. El més tendre i innocent. Tot i que al final ja no ho era tant, d'innocent. Al principi tot eren petons, però amb el pas del temps van anar-s'hi sumant les carícies i tot això va desembocar, com no podia ser d'una altra manera, en la pèrdua de la virginitat. En les pors de les primeres vegades. En la sensació que mai més viuria un amor tan pur com aquell.

En Jan era de la seva mateixa edat. Havien anat junts a l'escola i es coneixien des de petits. Era un dels seus millors amics des de sempre i amb l'entrada a l'institut van coincidir, de nou, a la mateixa classe. Per allò que la fricció desperta passió van anar estrenyent més els llaços d'amistat que els unien i aviat van descobrir que sentien alguna cosa més quan es veien. L'Estel se l'estimava molt però no el coneixia gaire. Amb ell tot era massa previsible, i més que el seu xicot semblava el seu germà. Li sabia greu deixar-lo perquè era conscient que ell ho passaria malament. Havia notat moltes vegades com la mirava i ja tenia assumit que ella no sentia el mateix que ell. Se n'havia cansat. Volia conèixer altres nois i tenir noves experiències. En Jan era maco però no era el seu prototip.

Segurament la Maria va tenir alguna cosa a veure amb el fet que arribés a aquesta conclusió. Ella anava de braços en braços cada setmana i no li recava explicar-li amb pèls i senyals el que havia fet amb cada una de les seves conquestes. L'Estel de vegades se'n feia creus i s'escandalitzava. O això era el que simulava davant la seva amiga. En el fons ja li agradava que li fes saber les seves aventures sense amagar-se de ben res. Fins i tot sentia una mica d'enveja de l'empenta que tenia la Maria i que fos capaç de gaudir del sexe sense cap mena de contemplació. Ella no n'era capaç. Només se n'havia anat al llit amb en Jan i sempre deia a la Maria que no

tenia clar que el tipus de relacions que havien tingut es pogués considerar follar. Havien estat trobades molt tendres i boniques però molt poc satisfactòries. Almenys per a l'Estel.

Més tard va aparèixer en Ferran. Amb ell tot ha estat diferent des del principi. Fa sis mesos que surten i van fer l'amor per primer cop al cap de tres setmanes d'haver-se conegut. L'Estel no se sentia del tot preparada però va pensar que, si esperava gaire, en Ferran se'n cansaria o pensaria que ella encara no havia fet mai res de res.

I, en el fons, aquesta era una mitja veritat. No podia considerar-se que tingués gaire experiència. En aquelles primeres trobades amoroses amb en Ferran, sort en va tenir de les converses amb la Maria, dels detalls que ella sempre li havia explicat i que havia anat memoritzant per si arribava el moment d'haver-los d'utilitzar. Sigui com sigui, l'Estel havia començat a gaudir del sexe de debò i creia que en Ferran també s'ho passava la mar de bé amb ella.

En Ferran. Hòstia si en Ferran s'assabenta del merder d'ahir a la nit. Intenta tranquil·litzar-se de nou perquè només de pensar-hi el cor se li desboca i amenaça de sortir-li per la boca. Valora la possibilitat de trucar a la Maria per demanar-li què és el que ha de dir-li. Si li ha telefonat set vegades, alguna cosa deu haver-li d'explicar que requereixi tanta insistència. I té por del que la seva amiga vol fer-li saber perquè sospita que té a

veure amb alguna cosa de la qual es penedirà. N'està completament segura.

Obre la conversa de whatsapp de la Maria i llegeix ràpidament els missatges:

–Nena, on coi ets?

–Estàs desperta?

–Tens un problema. I és gros.

–El desgraciat d'en Joel m'ha enviat un whatsapp.

–Té una foto teva. I de l'Aleix. Dels dos. Al lavabo.

–Nena! On collons t'has fotut?

–Et truco i no contestes.

–Què fem? Com ho arreglem? Si li arriba a en Ferran, l'has cagat.

–Truca'm, que estic patint!

Merda. Ho sabia. Per això el mal pressentiment en pensar en la fotografia. No aconsegueix recordar exactament com va anar tot plegat, però s'adona que alguna de grossa en va fer ahir a la nit.

Es concentra per intentar alentir el batec del cor. S'asseu a la tassa del vàter perquè li sembla que les cames li fan figa i intenta, primer de tot, pensar i intentar reviure què va ocórrer exactament. Retrocedeix en el temps i es torna a trobar asseguda a taula. La Maria la interroga per saber què és el que ha passat amb l'Aleix quan ha anat al lavabo. Li pregunta fins a l'últim detall perquè a ella li agrada. Fa temps que li va al darrere, però ell se li resisteix. I la Maria no està acostumada al fet que els

nois la ignorin. La majoria es rendeixen fàcilment als seus peus. O no ben bé als seus peus per ser exactes.

Mentre conversen sobre el sufocant episodi, abaixen la intensitat dels llums de la sala. Comença a sonar la música del DJ i tothom s'aixeca en direcció a la zona del menjador que s'ha habilitat com a pista de ball. Quan hi arriben, després de saludar diversos dels companys que seien a altres taules, la Maria la convenç per anar a buscar un altre gintònic. L'Estel ho accepta perquè veu que s'aguanta sense problemes sobre els talons de pam que porta.

Mentre la Maria és a la barra, apareix de nou l'Aleix davant seu. L'Estel nota que les galtes se li escalfen i dedueix que es deu haver envermellit. S'alegra de pensar que ell no ho ha notat perquè el menjador és ben fosc. Li pregunta com es troba i si li fa mal alguna cosa. Fa broma dient-li que és el primer cop que una noia cau de morros en veure'l. Que no es considera tan lleig.

L'Estel no sap què respondre. «Lleig? Si estàs boníssim!» Això és el que pensa i el que no es veu amb cor de deixar-li anar. Només li repeteix que està bé i que no ha estat res. També torna a donar-li les gràcies per haver-se'n preocupat. Ell li allarga el got que porta a la mà i li diu que el tasti, que és dolç i que li agradarà segur. Pensa que no hauria de fer barreges. També pensa que l'Aleix és guapíssim i que per un glop no passarà res. En beu una mica i li dona la raó. Quin sabor més fi. Quin

combinat més bo. «I quin bombó que tinc al davant!», es repeteix per dintre.

La Maria no torna i ella no sap gaire com seguir la conversa. L'Aleix se la mira i li ofereix un altre glop del combinat, que ell engoleix a passos agegantats. L'Estel li comenta que és molt bo i que baixa sense problemes, però que ha d'anar amb compte o tornarà a caure com ja li ha passat abans. Prefereix esperar la Maria, que li ha de portar un gintònic, i no té ganes de barrejar. Però l'Aleix riu i li diu que un dia és un dia. O una nit és una nit.

La contempla i li comenta que encara no sap com s'ho ha fet per caure a l'entrada del lavabo. Que ha estat ben estranya la manera com ha aterrat. L'Estel li dona un cop a l'espatlla, simulant que li fot un clatellot. I ell li agafa la mà, com si anés a evitar-ho. Però la Maria no torna i els dos han començat un joc que no li agrada gens. O que li agrada massa i que té por que segueixi.

L'Estel li pregunta si en anar cap a la pista ha vist la Maria, i la maleeix per haver desaparegut i tardar tant a tornar. Pensa que quan arribi li fotrà una bona bronca. Mira al seu voltant i no hi veu cap de les seves amigues. Tots són de ciències. N'hi ha un piló. Els de lletres deuen ser en un racó. O alguns potser han marxat. Hi ha alguns friquis de collons a la seva classe. Alternatiu que de segur que no estan disposats a ballar al so de cap mena de música comercial.

Demana a l'Aleix si li deixa fer un glop més de combinat. Està realment bo i, sense que ella tingui temps de reaccionar, li agafa la mà i se l'emporta a la barra a buscar-ne un altre per a cada un. L'Estel protesta. En algun moment, o si més no així ho espera, apareixerà la Maria amb una copa de gintònic. No vol un combinat. No pot beure-se'n un altre. Seria massa per a ella.

A la barra nota que l'Aleix se li acostava excessivament. La beguda també li ha fet efecte i es mostra molt més obert i distès del que acostuma a ser habitual en ell. Nota que la mira intensament. Ella li comenta que està preocupada perquè no sap on s'ha ficat la seva amiga. «La mataré, la mataré, la mataré», es repeteix per dintre mentre gira el cap a banda i banda intentant localitzar-la entre els més de dos-cents alumnes que omplen la sala. «On collons deu ser?», i li maleeix els ossos mentre ho pensa.